

OPINIONS

Nº 121 - any 2020

Absències

En ser nostàlgica de mena, i saber no és cap virtut sinó més aviat una debilitat, se'm fa difícil controlar els pensaments i descriure el flux de sentiments que m'ocasiona l'absència de persones estimades.

Unes: a causa de l'allunyament (malgrat saber que no és definitiu), em produeixen enyor, només apaivagat per un diàleg virtual, que m'ajuda a passar el mal tràngol de la separació i a continuar amb la il·lusió de la retrobada.

Altres: potser perquè som en un mes en què tradicionalment es commemora el dia dels difunts, rememoro amb tristor a familiars i a persones amb les quals només va haver-hi un vincle d'amistat, però que, també ocuparen un lloc en el meu cor i, com va dir el desaparegut astrofísic lleidatà Joan Oró, ja deuen ser... pols d'estrelles.

A totes les persones que ens han deixat, però que, mentre eren amb nosaltres (emprant una metàfora), escrigueren notes en el pentagrama de les nostres vides que en aquell moment ens semblaren dissonants, però que, avui, al recordar-les, ens sonen com una bonica melodia.

A totes les persones que ens han deixat i volien ser feliços i fer feliços als altres i, en mig de dificultats, desencisos, privacions i absències dels seus estimats, van lluitar fins al final, per aconseguir-ho sense plànyer res.

A totes les persones que ens han deixat i que d'alguna manera ens van fer sentir amor i desig, unes vegades acomplert i altres que només varen quedar en el món dels somnis, però que segueixen en els nostres cors i mai, passaran a l'oblit.

A totes elles, **GRÀCIES** per haver format part de la meva vida.

En Miquel Martí i Pol va escriure un poema que reflecteix molt bé el sentiment de tristor que produeix l'absència d'algú estimat. Un poema del qual, en transcriu uns versets:

Em costa imaginar-te absent per sempre.
Tants de records de tu se m'acumulen,
Que ni deixen espai a la tristesa.
I et visc intensament sense tenir-te.

En alguns casos, La COVID-19 ens ha impedit acomiadar-nos per darrer cop d'un familiar o d'algú amb qui ens lligava una amistat o una estima, deixant pendent una cerimònia laica o religiosa per retre homenatge a la persona desapareguda i fer palesa la pena causada per la seva partença.

Malgrat que, les dues maneres demostren un sentiment d'aflicció produïda per l'absència de qui ens ha deixat. Qui practica una religió que postula l'existència d'un més enllà, pot veure alleugerit significativament el seu dolor amb l'esperança d'un retrobament. Un consol que no estarà a l'abast dels qui pensen que més enllà d'aquesta vida no hi ha res més.

Som en un món dominat per la materialitat i la tecnologia, un món en què la fe i l'esperança, com a part de les creences d'una religió sovint escassegen, però, s'ha de reconèixer, que són uns grans antídots, força eficaços, per a les afliccions de l'ànima.

Aquests dies també són propicis per a pensar, amb tristesa i penediment que potser no vàrem demostrar prou sentiments d'estima cap a qui ho va fer i donar tot per a nosaltres i que, per orgull o deixadesa, no els vàrem fer saber com n'eren d'importants per a nosaltres.

El comportament humà, en el referent als sentiments, és complex i contradictori. En dècimes de segons podem passar de l'alegria a la tristesa, de la valentia a la por i de l'amor a l'odi.

Sentiments que, a una hora ens causen sofriment i per tant, volem foragitar-los, i, altra hora, ens hi recreem inclús amb imatges agosarades, que guardem dins nostre, perquè ningú, ni tan sols sospiti la nostra covardia, la nostra tristor, el nostre amor o la nostra gelosia.

Havia fet un escrit més llarg on incloïa altres absències també dignes de destacar, però les deixo per una altra ocasió.

Avui, dia que es commemora els difunts, m'ha semblat més adient transmetre el sentiment que ens ocasiona l'absència de quins la mort, amb la seva dalla, va tallar el fil que els unia a nosaltres i se'ls endugué per sempre.

Maria Mercè Usón